

BENE ADRIÁN

kézzel színezett

a kelet-mecsek ritka lila liliomja elől
ellopja a show-t a bánáti bazsarózsa
érthetetlen hype ilyen van a kertben is
a vérehulló fecskefű mosolya körül
akáccal bodzával csalánnal benőtt
peremeken egyensúlyozik a nincs
ahogy öregszel és a valamikori szürke
hétköznapokat jelentő pincék mezők
napraforgóföldek gyümölcsösök helyén
mint nyugdíjas idegenvezető a múltat
látod a lustuló évek kézzel színezett kópiáit
a sorsára hagyott barackos harcát
a befejezetlen hétvégi házak tégláit
a falu széli tanyák nyomát a szántásban
a pincesor nevét cigánykunyhók utcája
a bemattult csontnyelű bicskát amit
tizenévesen vettél jó lesz túrákon
húsz éve nem raktad be a hátizsákba
most viszont hirtelen indíttatásból igen
jó régi mondják rá ez elgondolkodtat
a huszadik kilométer után kezdek egyetérteni
megszomorodott volt bányászváros
rockkocsmájában a poshadt kávé íze
a csípőízületekben az értékek átértékelése
a fájdalom
a fejben dől el
a gyönyör is

pillepalack

azóta hallgatunk
legyen elég távol a távol
mint középkori tájban
pillepalack mi
minden volt már
senkiben nem találtak
falba falazott napló lettél

tele gerjedelemmel szégyennel titokkal
mint kórházban a tolmács ha hazudik

magának akart más is
egy utolsó esélyt a prózára
a lélektársulás parazitáiról
nagy szavak helyett hormonok
hiányok rovására írt vágyról
elmaradt vizontlátásról
elhúzódó gyászmunkáról
hallgatunk
a bezárt csetablak két oldalán
évek és változó képernyők jegén
át mindenben ami volt és nincs
kedvünk se bevallani már
semmit nem jelentünk
csak egymásnak
hallgatunk

korhadéklakó

úgy nézz magadba
mint aki késve észleli
a vonal megszakadását
elhallgat monológja
a szétesűszó idősíkok
közötti szakadék fölött
eseményné téve a semmit
a másik oldalon

a magyarázatok
teszik az életet sorssá
egymásba hurkolva mind
ami idegen akár a hangod
a szakítás után kimért
bűntudatadag mint
álombeli olvasmányaid
végtelen sorainak rejtélye
emésztődik tudat alatt

(korhadékgomba
a levél amit fejben annyszor
tényleg sajnálom
évek óta erről szólna
így van akinek van gondja
lezárt komfortzónában
titkos migránssimogató
sziszüphoszi harca
a felsőbb szervekkel)

regény amiben

penrose szerelmi háromszög-
építési munkálatok miatt lezárva
a szívben a vita lehetetlen tárgya

a titokba csomagolt kő ahogy száll
az árnyékból nem zárható ki a test
tulajdonképpen a semmit rajzoltad
leomlik reggelre megépíthetetlen

egyre kísértetesebb immerzív
míntázatok vonzanak benne
mint álomban olvasott betűk
vibrálásában sejtett értelem

tengerszkennelő vágygép
zárban felejtett kulcs
szépiaszínű szerelem

feledhetetlen hétköznapiok
kispolgári boldogsága
a szenvedély romjain